

Rusalka

Opera o 3 dějstvích

Hudba : Antonín Dvořák

Libreto : Jaroslav Kvapil

- romantická pohádková opera
- dokončena v roce 1900
- premiéra : 31. března 1901 v Národním divadle
- 1. rusalku zpívala : Růžena Maturová
- nejznámější árie : Měsíčku na nebi hlubokém
- nejznámější sbor : Květiny bílé po cestě

Osoby a obsazení

Rusalka : Jana Hromádková

Princ : Jan Pitra

Vodník : Marek Rejent

Cizí kněžna : Kristýna Svítlová

Ježibaba : Nikola Loskotová

Hajný : Ondřej Hromádka

Kuchtík : Petr Dachovský

Lovec : Martin Vávra

Lesní žíňky : Iveta Novotná, Zuzana Bartáková, Andrea Loskotová

Dvorní dámy : Klára Pospíšilová, Andrea Loskotová, Eliška Hrušková,

Radmila Pospíšilová, Veronika Musílková

Dvořané : Viktor Koutný, Marian Koutný, Michal Vopařil, Patrik Janeček

Družičky : Jitka Sodomková, Nikola Holanová

Plakát z roku 1901

Král. české zemské divadlo v Praze.
Národní divadlo.

Y neděli dne 31. března 1901. Mimo předplacení.

Poprvé:

RUSALKA.

Lyrická pohádka o třech dějstvích od Jaroslava Kvapila.
Hudbu složil **Antonín Dvořák.**
Dirigent: Karel Kovatovic. Regisseur: Robert Polák.

OSOBY:

Princ	Karel Burian.
Celá kněžna	Marie Kubátová.
Rusalka	Růžena Maturová.
Vodník	Václav Kliment.
Carodějnice	Růžena Hradáčová.
Hájny	Adolf Krossing.
Kuchta	Vilém Hájek.
Levná šinka	Anna Bobková.
Jiná šinka	Ella Tvrdková.
Třetí šinka	Helena z Towerneckých.
Lovec	František Štr.

Druhá princova, hosté, levné šinky, rusalky.

Začátek o 7. hodině. Po prvníh dějství přestávka. **Konec před 10. hod.**

Y ponděli dne 1. dubna 1901. 176. hra (4. částka) v předplacení.

Prodaná nevěsta.

Tiskem Národním tiskárny a nakladatelství. Nakladem redaktorů Národního divadla v Praze.

Hou, hou, hou

Hou, hou, hou,
stojí měsíc nad vodou!
Zvědavě se v hloubku dívá,
po kameni ke dnu splývá,
Hastrmánek hlavou kývá,
Hou, hou, hou,
starou hlavou zelenou.

Hou, hou, hou,
kdo to chodí nocí tou,
Hastrmánku, měsíc
stoupá,
Už se tobě v okně houpá
ve tvou síňku stříbrnou!

Měsíčku na nebi hlubokém

Měsíčku na nebi hlubokém,
světlo tvé daleko vidí,
po světě bloudíš širokém,
díváš se v příbytky lidí.
Měsíčku, postůj chvíli,
řekni mi, kde je můj milý!
Řekni mu, stříbrný měsíčku,
mé že jej objímá rámě,
aby si alespoň chvíličku
vzpomenul ve snění na mne.
Zasvět' mu do daleka,
řekni mu, kdo tu naň čeká!
Ó mně-li duše lidská sní,
ať se tou vzpomínkou vzbudí!
Měsíčku, nezhasni, nezhasni!

Byť měl tě člověk stokrát rád

Celý svět nedá ti nedá,
vodní čím říše rozkvétá!

Stokrát bys byla člověkem,
ve jhu jsi spjatá odvěkém.

Byť měl tě člověk stokrát rád,
navždy ho nemůžeš upoutat!

Ubohá Rusalko bledá,
zajatá v kouzlo lidských pout!

Voda tvá všude tě hledá, nadarmo
chce tě obejmout!

Až se zas vrátíš k družkám svým,
budeš jen živlem smrtícím,
vrátíš se žitím uvadlá,
prokletí živlů jsi propadla!

Čury mury fuk

Čury mury fuk,
bílá pára vstává z luk!
Kapka krve dračí
deset kapek žluči,
teplé srdce ptačí,
už to z kotle hučí!

Skoč, můj mourku, skoč a skoč,
varem v kotli pozatoč!

Čury mury fuk,
nelekej se větších muk!

Tot' tvé lidské věno,
a to musíš píti,
tím, co uvařeno,
Jazyk zdřevění ti!

Vidino divná, přesladká

Vidino divná, přesladká,
jsi-li ty člověk nebo pohádka?
Přišla jsi chránit vzácné zvěři,
kterou jsem zahléd v lesa šeri?

Přišla-lis prosit za ni,
sestřičko bílých lani?
Anebo sama, jak vstříc mi jdeš,
kořistí lovcovou býti chceš?

Vám v očích divný žár se zračí

Vám v očích divný žár se
zračí

a naslouchám vám zmámena,
Jste stále vřelejší a sladší -

ó princí, co to znamená?

Kam prchla vaše vyvolená,
ta bez řeči a beze jména?

Kam prchla, aby viděla,
že princ je změněn docela?

Jářku, jářku

Jářku, jářku ,klouče milé,
dopověz, dopověz,
jakáže to kratochvíle
na zámku se strojí dnes?
To je hostí na síni,
to je práce v kuchyni,
na stolech a na policích
podivného náčiní!

Květiny bílé po cestě

**Květiny bílé po cestě,
po cestě všude kvetly,
hoch jel a jel k své nevěstě
a den se smál tak světlý.
Nemeškej, hochu, k milé spěš, ale ty růže ohnivé
dorosteš záhy v muže,**

**Zpátky až tudy pojeděš,
pokvetou rudé růže.
Květiny bílé nejdříve
úpalem slunce zašly,
svatební lože kráslí.**

Již týden dlíš mi po boku

Již týden dlíš mi po boku,
jak z báje zjev dlíš přede
mnou,

a marně v oči hluboku

Tvou bytost hledám
tajemnou!

Má sňatek dát mi teprve,
co láska dávno chtěla

By rozhořela jsi do krve
a byla ženou zcela?

Proč chladí tvoje objetí,
vzplát vášní proč se bojíš?

Proč úzkostí jen zachvěti
mám v náruči se tvojí?

Ubohá Rusalko bledá

Ubohá Rusalko bledá,
v nádheru světa zakletá!

Běda!

Na vodách bílý leknín sní,
smutným ti druhem bude -
pro tvoje lože svatební
nekvetou růže rudé!

Mám zlaté vlásky, mám

Mám zlaté vlásky, mám,
svatojánské mušky slétají se k nim,
ruka moje bílá vlásky rozpustila,
měsíček je češe svitem stříbrným.

Mám, bílé nožky mám,
proběhla jsem jimi palouk celičký,
proběhla jsem bosa, umyla je rosa,
měsíček je obul v zlaté střevíčky.

Mám, krásné tílko mám,
na palouku v noci svítí jeho vděk,
kudy běžím, všudy moje bílé údy
do stříbra a zlata šatí měsíček.

Líbej mne, líbej...

Líbej mne, líbej, mír mi přej,
nechci se vrátit v světa rej,
do smrti třeba mne ulíbej!

A tys mi, hochu můj, tolik dal -
proč jsi mne, hochu můj, oklamal?
Zda to víš, hochu, zda to víš,
z loktů mých že se nevrátíš,
že zkázou to v loktech mých zaplatíš?

Všechno chci ti, všechno chci ti dát -
líbej mne, líbej, tisíckrát!
Nechci se vrátit, zemru rád,
líbej mne, líbej, mír mi přej,
nemyslím, nemyslím na návrat!

